

Mariëtte Middelbeek

Single & Sexy

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

Ik ben jarig op de dag dat de herfst begint. En dat is opvallend, want ik was meer richting de winter gepland. Maar ik kwam te vroeg, een eigenschap die ik nooit meer heb afgeleerd.

Het is diezelfde eigenschap die maakt dat ik hier in een vol café in m'n eentje tegen een muur geleund sta. Ik speel wat met mijn glas, laat het rondjes draaien in mijn hand en drink met kleine teugjes om het niet te snel leeg te laten zijn. Onopvallend kijk ik op mijn horloge. Ik heb pas over een kwartier afgesproken. Tel daar het kwartier bij op dat Eva en Herbert altijd te laat zijn, en ik moet nog een halfuur wachten. Op Natasja hoef ik niet te rekenen. Gezien haar Antilliaanse achtergrond is ze hier op z'n vroegst over een uur. En dan vindt ze zichzelf nog ruim op tijd.

'Ho, sorry!'

Een jongen valt tegen me aan, omdat zijn voeten na te veel biertjes een eigen leven zijn gaan leiden. 'Woeps', zegt hij. Hij kijkt me bijzonder onintelligent aan. Zijn ogen zijn rood van te veel drank.

'Kun je niet uitkijken?' vraag ik. Ik wil het venijnig laten klinken, maar die poging mis-

lukt. De jongen hoort het toch niet. Ik kijk hem boos na.

Opnieuw een blik op mijn horloge. Het is twaalf minuten voor halfelf. Over anderhalf uur, plus twaalf minuten, ben ik jarig. En begint de herfst.

Niet dat iemand hier zich er druk om maakt dat de zomer voorbij is. De muziek bonkt uit de boxen en mensen vermaken zich op de dansvloer, en aan de bar. Vooral aan de bar. Ik denk aan de avond dat ik zestien was geworden, nu dertien jaar geleden. Voor het eerst de stad in, in Utrecht. Na twee passoa-jus was ik al dronken, net als Natasja trouwens. De dag na mijn zestiende verjaardag leerde ik wat een kater is. En bezwoer ik mezelf om nooit meer te drinken, maar die belofte heb ik daarna nog vaak gebroken.

Ik neem de laatste slok van mijn witte wijn en wurm me een weg naar de bar om iets te bestellen. Het duurt lang, maar dan krijg ik uiteindelijk een bacardi-cola in mijn handen gedrukt, plus een handvol muntjes die min of meer genoeg moet zijn als wisselgeld.

Ik toost met mezelf als ik mijn plek tegen de muur weer inneem en neem een iets te grote slok van mijn baco. Het spul brandt in mijn

slokdarm, wat niet eens een onaangenaam gevoel is.

‘Daar is ze!’ hoor ik iemand roepen, boven de muziek uit. ‘Joehoe, Charlotte!’

Eva baant zich een weg door de mensenmassa met Herbert in haar kielzog. Ze zwaait naar me en ik zwaai terug met een grote glimlach op mijn gezicht.

Eva geeft me drie klapzoenen en tettert in mijn oor: ‘Gefeliciteerd! God, negenentwintig alweer. Je wordt oud.’

Tact is niet Eva’s sterkste punt.

‘Gefeliciteerd Char’, zegt Herbert. Sinds het televisieprogramma met het alfabetmedium vindt hij het leuk me zo te noemen. Ik laat het maar zo. Eva vindt hem helemaal het einde.

‘Dank je’, antwoord ik wat stijfjes als ook hij me drie zoenen geeft. ‘Heel aardig van je dat je bent gekomen.’

Herbert werpt een blik op de bar. ‘Ik haal drankjes. Hebben we al een rekening? Nee? Dat regel ik wel even. Jij nog een bacootje, Char?’

Ik knik.

‘Ik een droge witte wijn’, zegt Eva. Ze kijkt Herbert verliefd na als hij wegloopt.

‘Witte wijn’, zeg ik, als hij buiten gehoorafstand is. ‘Betekent dat...’

Eva knikt. ‘Nog altijd niets’, zegt ze pruilend. ‘We doen het zes keer per week, nu al vier maanden lang, maar nog steeds ben ik niet zwanger. Wel oververmoeid, trouwens.’

‘Dat snap ik’, zeg ik, al kan ik me er helemaal niets bij voorstellen. Mijn vorige relatie duurde slechts drie maanden en het woord ‘kinderen’ is alleen gevallen in relatie tot mijn werk als leerkracht van groep 1.

‘En jij? Hoe is het met jou? Wat een klootzaak is Kars dat hij je één dag voor je verjaardag heeft laten zitten.’

Ik ontwijk haar onderzoekende blik en denk na over haar woorden. Waarom niet? Als hij toch weg wilde, waarom zou hij dan wachten tot na mijn verjaardag?

‘Wat maakt het uit?’ Ik haal mijn schouders op, al voel ik van binnen niet de luchtigheid die ik wil uitstralen.

Eva houdt haar hoofd schuin en kijkt me aan. ‘Wat zei hij nou precies? Iets over dat hij alleen wilde zijn, of zo?’

Ik knik. Aan de telefoon heb ik haar al verteld met welke pseudopsychologische smoesjes Kars me heeft gedumpte, maar Eva zou Eva niet zijn als ze deze smoesjes niet tot op de bodem zou analyseren.

‘Hij zei dat hij niet zeker weet of hij wel toe is aan een vaste relatie. En dat hij alleen moet zijn om dat uit te zoeken. Hij is nog niet klaar om zich te binden en wil nog van het leven genieten. Snap jij het?’

Eva laat die woorden nog eens rondgaan in haar gedachten en knikt dan langzaam. ‘Bindingsangst’, is haar conclusie.

‘Dat had ik zelf ook al bedacht’, zeg ik. ‘Maar dat is het niet, want zijn vorige relatie duurde vijf jaar en hij was niet degene die er een eind aan maakte. Het zal wel iets met mij te maken hebben.’

‘Doe niet zo raar!’ roept Eva meteen. ‘Jij bent hartstikke –’

‘De drankjes’, kondigt Herbert op dat moment aan, en ik haal opgelucht adem. Het laatste waarop ik zit te wachten is een verhandeling over waarom Kars is weggegaan, hoe leuk ik ben en wat een ploert hij is.

‘Kars is bij haar weg’, zegt Eva tegen Herbert. En dan bijna verontschuldigend tegen mij: ‘Ik heb hem sinds gisteren nauwelijks gesproken, anders had ik het hem wel eerder verteld.’

‘Balen’, is Herberts commentaar en daarmee is het onderwerp wat hem betreft afgesloten. Wat mij betreft trouwens ook.

Eva begint te zwaaien. ‘Hé, daar is Natasja!’

Ik volg haar blik en zie inderdaad het vertrouwde gezicht van de vriendin die ik al sinds de basisschool ken. Destijds was haar donkere huid een bezienswaardigheid, zelfs in Utrecht. Zoals altijd kijk ik er jaloers naar. Natasja is een van de mooiste mensen die ik ken.

Ze omhelst me in een wolk van parfum en geeft me één zoen op mijn wang. ‘Gefeliciteerd, feestvarken! Nog één jaar en dan zijn we allebei dertig.’

Ik moet er niet aan denken. De combinatie negenentwintig en single klinkt niet geweldig, maar dertig en single heeft helemaal iets... Tja, hoe zal ik het noemen? Iets waar je geen rekening mee houdt als je zes bent en met een laken om je lijf speelt dat je gaat trouwen met de man van je dromen.

Natasja begroet Eva en Herbert en informeert plompverloren naar hun pogingen om in verwachting te raken. Herbert heeft nog het fatsoen zich in de volle kroeg enigszins opgelaten te voelen, maar Eva vertelt zonder gêne het hele verhaal.

Om een eind te maken aan het gedetailleerde verslag van hun seksleven duwt Herbert zijn vriendin resoluut in de richting van de

dansvloer. Natasja en ik volgen.

De dj heeft net een jumpstylenummer opgezet waar zelfs de tweeëntwintig kleuters in mijn klas wel raad mee weten, maar ik heb het jumpen nog altijd niet onder de knie en vlucht naar de wc. Natasja komt me achterna.

‘Hé, zit je nog erg met Kars?’ vraagt ze, als we allebei voor de spiegel staan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Gaat wel’, antwoord ik. Ik ontwijk haar vraag en dat heeft ze heus wel in de gaten.

Ze trekt haar eigen conclusie. ‘Ja, dus.’

Natasja draait de kraan open en laat koud water over haar polsen stromen. Dan dept ze haar hals ermee.

‘Je moet hem vergeten’, zegt ze. ‘Ik wist meteen al dat hij niet deugde. Dat heb ik ook tegen je gezegd, toch?’

Ik knik en kijk haar niet aan. In plaats daarvan vestig ik mijn blik op mijn eigen spiegelbeeld.

Mijn hazelnootbruine haar hangt los om mijn gezicht, wat me een heel andere aanblik geeft dan normaal, als ik mijn haar in een simpele staart draag.

‘Hij deugt wel’, zeg ik na een tijdje. ‘Maar het kwam gewoon te vroeg voor hem. Hij zei

dat hij eerst nog van het leven wilde genieten.’

Natasja kijkt me via de spiegel aan. ‘Van het leven wilde genieten?’ herhaalt ze. ‘Alsof je dat alleen in je eentje kunt doen! Jemig, wat een stuk verdriet is hij. Het is maar goed dat je van hem af bent.’

Waarom is het achteraf altijd ‘maar goed dat je van hem af bent’? Toen Robin het na drie jaar uitmaakte, vond mijn moeder het maar beter dat ik van hem af was. Terwijl Robin in de drie jaar van onze relatie niets – en ik herhaal: helemaal niets – fout kon doen bij mijn ouders. Maar toen wist niemand dat ik niet zijn enige vriendin was, laat staan dat iemand vermoedde dat hij er een vijfkoppige harem op na bleek te houden. Het feit dat ik drieëntwintig was en beweerde dat ik nooit meer een man in mijn buurt zou laten, speelde vast een rol bij de opmerking van mijn moeder. Ik had het trouwens fout, mijn celibataire leefstijl duurde een week of zes.

‘Wat jij nodig hebt, is iemand die je wel waard is’, zegt Natasja na een lange stilte waarin ze haar lippen met gloss bijwerkt. Ik kijk ernaar en vraag me af waarom zo veel vrouwen de moeite doen om zo veel make-up te dragen dat het bijwerken ervan een dagtaak is. Zelf heb ik

vanavond wat mascara op en een onopvallende oogschaduw, wat voor mijn doen al heel wat is.

Natasja bekijkt het resultaat van haar inspanningen in de spiegel. ‘Toevallig heb ik een collega, die –’

‘Ja’, zeg ik, terwijl ze nog niet eens is uitgepraat. Ik ga snel een hokje in en draai de deur op slot.

‘Waar bléven jullie?’ vraagt Eva. Ze moet hard schreeuwen om boven de muziek uit te komen.

Natasja geeft antwoord. ‘Make-up bijwerken. Draaien ze nu eindelijk weer normale muziek? Ik word stapelgek van dat jumpen. Jij niet?’ Ze kijkt me aan en ik knik. Gelukkig komt ze niet meer terug op die collega.

Op Eva’s voorhoofd parelen zweetdruppeltjes van het dansen. Het is ook bloedheet.

Ik kijk op mijn horloge. Over een halfuur ben ik jarig. Ik weet niet eens waarom ik het zo goed in de gaten houd, maar naarmate de tijd verstrijkt, groeit mijn gevoel van onrust. Alsof ik nu, nu ik nog achtentwintig ben, een daad moet stellen. Iets groots moet doen. Ik ben straks negenentwintig en wat heb ik bereikt?

Ik heb een pabodiploma en een leuke baan,